

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 18. decembra 2014*

„Odvolanie — Kartely — Európsky trh s morskými palivovými hadicami — Právne nástupníctvo právnických osôb — Pripísateľnosť protiprávneho správania — Zníženie pokuty Všeobecným súdom — Neobmedzená právomoc“

Vo veci C-434/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 1. augusta 2013,

Európska komisia, v zastúpení: S. Noë, V. Bottka a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Parker Hannifin Manufacturing Srl, predtým Parker ITR Srl, so sídlom v Corsicu (Taliansko),

Parker-Hannifin Corp., so sídlom v Mayfield Heights (Spojené štáty),

v zastúpení: F. Amato, F. Marchini Càmia a B. Amory, avocats,

žalobkyne v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia E. Levits, M. Berger (spravodajkyňa), S. Rodin a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. júna 2014,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 4. septembra 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním Európska komisia navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Parker ITR a Parker Hannifin/Komisia (T-146/09, EU:T:2013:258, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd čiastočne zrušil rozhodnutie Komisie K(2009) 428 v konečnom znení z 28. januára 2009 v konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.406 – Morské palivové hadice) (ďalej len „sporné rozhodnutie“) a znížil sumu pokuty, ktorá bola uložená spoločnosti Parker ITR Srl (ďalej len „Parker ITR“) týmto rozhodnutím, ako aj sumu, vo vzťahu ku ktorej bola spoločnosť Parker-Hannifin Corp. (ďalej len „Parker-Hannifin“) považovaná za solidárne zodpovednú.

Právny rámec

- 2 Článok 23 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) stanovuje:

„Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nedbalosti:

- a) porušujú článok [81 ES] alebo článok [82 ES]...

...

Pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

...“

- 3 Pokiaľ ide o súdne preskúmanie sumy pokuty uloženej na základe tohto ustanovenia, článok 31 toho istého nariadenia stanovuje, že „Súdny dvor má neobmedzenú súdnu právomoc na preskúmanie rozhodnutí, v ktorých Komisia stanovila pokutu alebo pravidelné penále. Môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo pravidelné penále“.
- 4 V bode 24 usmernení k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2; ďalej len „usmernenia z roku 2006“) sa uvádza, že „aby sa plne zohľadnilo trvanie účasti každého podniku na porušení, vynásobí sa suma stanovená na základe hodnoty predaja... počtom rokov účasti na porušení. Obdobia kratšie ako 6 mesiacov sa budú počítať ako polrok, Obdobia dlhšie ako 6 mesiacov, ale kratšie ako jeden rok sa budú počítať ako celý rok“.
- 5 Bod 28 usmernení z roku 2006 stanovuje, že základná výška pokuty môže byť zvýšená, ak Komisia zistí existenciu priťažujúcich okolností, akými sú vedúca úloha pri porušovaní alebo podnecovanie k porušeniu.

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

- 6 Činnosti v odvetví morských palivových hadíc, o ktoré ide v tejto veci, vymyslela v roku 1966 Pirelli Treg SpA, spoločnosť patriaca do skupiny Pirelli. Po zlúčení dvoch dcérskych spoločností v rámci skupiny Pirelli prebrala tieto činnosti v roku 1990 ITR SpA.
- 7 V roku 1993 ITR SpA kúpila Saiag SpA.

- 8 V roku 2001 Parker-Hannifin, spoločnosť stojaca na čele skupiny Parker-Hannifin, a Saiag SpA začali rozhovory o tom, že by Parker-Hannifin mohla odkúpiť činnosti morských palivových hadíc od spoločnosti ITR SpA. S výhľadom na tento predaj založila ITR SpA v júni 2001 dcérsku spoločnosť nazvanú ITR Rubber Srl (ďalej len „ITR Rubber“).
- 9 Dňa 5. decembra 2001 sa Parker Hannifin Holding Srl, 100 % dcérska spoločnosť Parker-Hannifin, dohodla so spoločnosťou ITR SpA na odkúpení 100 % podielu na základnom imaní spoločnosti ITR Rubber.
- 10 Zmluva najmä stanovovala, že prevod odvetvia kaučukových palivových hadíc, vrátane odvetvia morských palivových hadíc, zo spoločnosti ITR SpA na ITR Rubber sa vykoná na žiadosť spoločnosti Parker Hannifin Holding Srl.
- 11 Dňa 19. decembra 2001 ITR SpA previedla svoje činnosti v odvetví morských palivových hadíc na ITR Rubber.
- 12 Prevod nadobudol účinnosť 1. januára 2002.
- 13 Dňa 31. januára 2002 Parker Hannifin Holding Srl získala od spoločnosti ITR SpA podiel na základnom imaní spoločnosti ITR Rubber. ITR Rubber sa následne premenovala na Parker ITR.
- 14 V roku 2007 začala Komisia vyšetrowanie vo veci porušenia článku 81 ES a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3) na trhu morských palivových hadíc.
- 15 V článku 1 sporného rozhodnutia Komisia konštatovala, že jedenásť spoločností, medzi ktoré patria Parker ITR a Parker-Hannifin, sa dopustilo v odvetví morských palivových hadíc v rámci Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) jediného a pokračujúceho porušenia predstavujúce porušenie článku 81 ES a článku 53 uvedenej dohody počas rôznych období od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007, pričom porušenie spočívalo v pridelovaní zákaziek vo verejných súťažiach, určení cien, určovaní kvót, stanovovaní podmienok predaja, rozdelení geografických trhov a vo výmene citlivých informácií týkajúcich sa cien, objemov predaja a verejných zákaziek.
- 16 Pokiaľ ide o odporkyne v odvolacom konaní, Komisia v článku 1 písm. i) a j) sporného rozhodnutia konštatovala, že sa zúčastnili na karteli v období od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007, pokiaľ ide o Parker ITR, a od 31. januára 2002 do 2. mája 2007, pokiaľ ide o Parker-Hannifin.
- 17 Z tohto dôvodu Komisia v článku 2 prvom odseku písm. e) sporného rozhodnutia uložila spoločnosti Parker ITR pokutu vo výške 25 610 000 eur, pričom spresnila, že vo vzťahu k tejto sume je Parker-Hannifin spoločne a nerozdielne zodpovedná do výšky 8 320 000 eur.

Napadnutý rozsudok

- 18 Parker ITR a Parker-Hannifin podali na Všeobecný súd žalobu, ktorou sa domáhali v prvom rade zrušenia sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom sa ich týkalo, a subsidiárne zníženia uloženej pokuty. Na podporu žaloby uviedli deväť žalobných dôvodov.

- 19 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd vyhovel prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady osobnej zodpovednosti a zrušil článok 1 písm. i) sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom sa v ňom konštatovala zodpovednosť spoločnosti Parker ITR za obdobie predchádzajúce 1. januáru 2002. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 115 až 116 napadnutého rozsudku konštatoval:

„115 Treba konštatovať, že od 27. júna 2001 do 31. januára 2002 bola ITR Rubber dcérskou spoločnosťou, v ktorej 100 % podiel vlastnila ITR [SpA], a jednak že prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc na ITR Rubber nadobudol účinok až 1. januára 2002, pričom nič v spise Komisie nepreukazuje, že by ITR Rubber vykazovala pred týmto momentom akúkoľvek činnosť, a najmä nie činnosť súvisiacu s morskými palivovými hadicami. Keďže ITR [SpA] previedla všetky akcie ITR Rubber na Parker-Hannifin zmluvou uzavretou 5. decembra 2001 a tento prevod vykonala odovzdaním všetkých akcií nadobúdateľovi 31. januára 2002, je nesporné, že prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc ITR na dcérsku spoločnosť, bol zjavne súčasťou snahy o predaj akcií dcérskej spoločnosti tretiemu podniku...

116 Za týchto okolností prináležalo právnickej osobe, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, t. j. ITR [SpA] a jej materskej spoločnosti Saiag [SpA] niesť zodpovednosť za toto porušenie, hoci v momente prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie zodpovedal za výkon činnosti v oblasti morských palivových hadíc už iný podnik, v tomto prípade spoločnosť Parker-Hannifin. Zásada osobnej zodpovednosti nemôže byť totiž spochybnená zásadou hospodárskej kontinuity, keď – ako v tomto prípade – podnik zapojený do kartelu, t. j. Saiag [SpA] a jeho dcérska spoločnosť ITR [SpA], previedol časť svojej činnosti na nezávislú tretiu osobu a neexistujú štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, t. j. v tomto prípade medzi spoločnosťami Saiag [SpA] alebo ITR [SpA] a Parker-Hannifin.“

- 20 Pokiaľ ide o piaty a šiesty žalobný dôvod, ktoré sa týkali zvýšenia pokuty uloženej spoločnostiam Parker ITR a Parker-Hannifin z dôvodu úlohy vodcu, ktorú údajne zohrávala Parker ITR v období od júna 1999 do septembra 2001, Všeobecný súd konštatoval, že „keďže sa prvému žalobnému dôvodu vyhovel“, „v dôsledku toho“ treba týmto žalobným dôvodom vyhovieť (body 139 a 140, 145 a 146, ako aj 253 a 254 napadnutého rozsudku).

- 21 Všeobecný súd ostatné žalobné dôvody zamietol. Pokiaľ ide predovšetkým o ôsmy žalobný dôvod založený najmä na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 pri výpočte hornej hranice 10 % obratu uplatniteľnej na časť pokuty, v prípade ktorej bola Parker ITR považovaná za samostatne zodpovednú, Všeobecný súd v bodoch 227 a 228 napadnutého rozsudku rozhodol:

„227... v súlade s ustálenou judikatúrou možno cieľ sledovaný zavedením hornej hranice 10 % dosiahnuť len vtedy, ak sa horná hranica uplatní najskôr samostatne na každého adresáta rozhodnutia, ktorému bolo rozhodnutie ukladajúce pokutu určené. Len vtedy, ak sa neskôr ukáže, že viaceré osoby, ktorým je rozhodnutie určené, tvoria ‚podnik‘ v zmysle hospodárskeho subjektu zodpovedného za sankcionované porušenie, a to ešte ku dňu prijatia tohto rozhodnutia, sa môže horná hranica vypočítavať na základe celkového obratu tohto podniku, teda všetkých jeho kumulovaných zložiek (rozsudok Tokai Carbon a i./Komisia, [T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, EU:T:2005:220], bod 390).

228 Keďže bolo prvému žalobnému dôvodu vyhovené, ôsmy žalobný dôvod je v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie porušenia pred 1. januárom 2002, počas ktorého sa porušenia dopustila ITR [SpA], neúčinný. Navyše tento žalobný dôvod nie je dôvodný v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie porušenia po 1. januári 2002, pretože počas celého tohto obdobia, s výnimkou jedného mesiaca, tvorili Parker ITR a Parker-Hannifin jednu hospodársku jednotku zodpovednú za sankcionované porušenie. Hornú hranicu pokuty bolo teda možné vypočítavať na základe celkového obratu tohto podniku, a to na základe všetkých jeho zložiek spolu.“

- 22 Všeobecný súd v bodoch 246 až 255 napadnutého rozsudku vykonal svoju neobmedzenú právomoc, pričom opätovne prepočítal výšku pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR a znížil ju na 6 400 000 eur. Pokiaľ ide o výšku, v prípade ktorej bola Parker-Hannifin považovaná za solidárne zodpovednú, Všeobecný súd ju v bode 257 napadnutého rozsudku znížil na 6 300 000 eur z dôvodu, že solidárna zodpovednosť tejto spoločnosti sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002.

Návrhy účastníkov konania

- 23 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd týmto rozsudkom čiastočne zrušil sporné rozhodnutie a znížil výšku pokuty uloženú týmto rozhodnutím Parker ITR a Parker-Hannifin,
 - zamietol žalobu podanú na Všeobecný súd a
 - zaviazal odporkyne v odvolacom konaní na náhradu všetkých trov konania.
- 24 Parker ITR a Parker-Hannifin navrhujú, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
 - zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 25 Vzhľadom na to, že ústna časť konania sa skončila 4. septembra 2014 v nadväznosti na prednesenie návrhov generálneho advokáta, odporkyne v odvolacom konaní podali návrh na opätovné začatie ústnej časti konania listom zo 14. októbra 2014, ktorý bol do kancelárie Súdneho dvora doručený 20. októbra 2014.
- 26 Na podporu tohto návrhu v podstate uviedli, že treba kontradiktórne prejednať otázku, ktorá vyvstáva v prípade zrušenia napadnutého rozsudku, ako je potrebné uplatniť na účely výpočtu pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR hornú hranicu 10 % stanovenú v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 za obdobie, počas ktorého táto spoločnosť nepatrila do skupiny Parker-Hannifin. Odporkyne v odvolacom konaní v prvom rade tvrdia, že v ten istý deň, keď boli prednesené návrhy v tejto veci, vydal Súdny dvor rozsudok, ktorý má pre túto otázku rozhodujúci význam (rozsudok YKK a i./Komisia, C-408/12 P, EU:C:2014:2153). Odporkyne v odvolacom konaní v druhom rade tvrdia, že generálny advokát vyjadrením názoru, že Všeobecný súd predtým, ako zamietol tvrdenia, ktoré predložili v tejto veci, preskúmal ich dôvodnosť, nesprávne vyložil napadnutý rozsudok. Dodávajú, že v tomto konaní nemali príležitosť vyjadriť sa k dôsledkom vzájomného odvolania.
- 27 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 83 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora môže tento po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak účastník konania uviedol po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, o ktorom sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok Buono a i./Komisia, C-12/13 P a C-13/13 P, EU:C:2014:2284, bod 26, ako aj citovaná judikatúra).

- 28 V prejednávanej veci Súdny dvor po vypočutí generálneho advokáta dospel k názoru, že má dostatok informácií na rozhodnutie, že prejednávaná vec si nevyžaduje, aby sa o nej rozhodovalo na základe tvrdení, ktoré neboli medzi účastníkmi konania prejednané, a že rozsudok YKK a i./Komisia (EU:C:2014:2153) nepredstavuje novú skutočnosť, ktorá by mala rozhodujúci vplyv na jeho rozhodnutie.
- 29 Navyše na základe článku 252 druhého odseku ZFEÚ generálny advokát má za úlohu nestranne a nezávisle predkladať na verejných zasadnutiach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora vyžadujú jeho účasť. Súdny dvor nie je viazaný ani návrhmi, ktoré predniesol generálny advokát, ani odôvodnením, na základe ktorého k týmto návrhom generálny advokát dospel (rozsudok *Buono a i./Komisia*, EU:C:2014:2284, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).
- 30 Návrh na opätovné začatie ústnej časti konania preto treba zamietnuť.

O odvolaní

- 31 Na podporu svojho odvolania Komisia uvádza dva odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení judikatúry týkajúcej sa kritéria hospodárskej continuity

Argumentácia účastníkov konania

- 32 Komisia tvrdí, že Všeobecný súd tým, že v bode 116 napadnutého rozsudku rozhodol, že zásada osobnej zodpovednosti nemôže byť spochybnená zásadou hospodárskej continuity, keď – ako v tomto prípade – podnik zapojený do kartelu previedol časť svojej činnosti na nezávislú tretiu osobu a neexistujú štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, zlúčil dve odlišné transakcie a zamenil si uplatniteľné právne kritériá. Všeobecný súd považoval za relevantnú len druhú z dvoch transakcií, ktorá sa týkala predaja dcérskej spoločnosti prostredníctvom skupiny inej skupine, teda predaja spoločnosti ITR Rubber prostredníctvom skupiny Saiag skupine Parker-Hannifin. Naproti tomu opomenul prvú transakciu, ku ktorej došlo pred týmto predajom, ktorej predmetom bol prevod činností medzi dvoma subjektmi tej istej skupiny, teda medzi spoločnosťami ITR SpA a ITR Rubber, ktoré obidve patria do skupiny Saiag. Podľa Komisie sa tento prevod činností konal za podmienok vyžadovaných judikatúrou na to, aby sa považoval za prípad hospodárskej continuity, keďže ku dňu, kedy k nemu došlo, dva dotknuté subjekty boli pod kontrolou tej istej osoby a mali tesné väzby z hospodárskeho a organizačného hľadiska (pozri najmä rozsudok *ETI a i.*, C-280/06, EU:C:2007:775, body 48 a 49).
- 33 Na to, aby sa nadobúdateľovi pripísala zodpovednosť za protiprávne správanie, ktorého sa dopustil prevádzajúci, nie je podľa Komisie potrebné, aby štrukturálne väzby existujúce medzi nimi pretrvávali počas celého obdobia porušenia. Skutočnosť, že v prejednávanej veci ITR Rubber nezostala v skupine Saiag a že uplynulo len krátke obdobie medzi jej založením a predajom skupine Parker-Hannifin teda nie je relevantná.
- 34 Komisia dodáva, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd v bode 116 napadnutého rozsudku, nebola povinná pripísať zodpovednosť za protiprávne konanie materským spoločnostiam Saiag SpA a ITR SpA. Komisia tým, že sa rozhodla v tejto veci pripísať zodpovednosť za porušenie spoločnosti ITR Rubber ako hospodárskemu nástupcovi týchto spoločností, využila voľnú úvahu, ktorá je jej priznaná judikatúrou.

- 35 Odporkyne v odvolacom konaní v odpovedi tvrdia, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, Súdny dvor nezaviedol v rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775) mechanické pravidlo, podľa ktorého bývalá existencia jednoduchej štruktúrálnej väzby medzi postupcom a postupníkom činnosti implikovanej na porušení spôsobuje automaticky zodpovednosť postupníka za porušenie, ktorého sa dopustil postupca. Súdny dvor reštriktívnejšie rozhodol, že takýto dôsledok je možný len v prípade, že sa preukázalo, že postupca a postupník boli skutočne ovládaní tou istou osobou v okamihu, keď existovala štruktúrna väzba a v zásade uplatňovali tú istú obchodnú politiku.
- 36 V spornom rozhodnutí však Komisia úplne opomenula posúdiť, či počas krátkeho trvania štruktúrálnej väzby, ktorá existovala medzi spoločnosťami ITR SpA a ITR Rubber, boli tieto podmienky splnené. V tejto súvislosti sa v spornom rozhodnutí len uvádza, že v čase prevodu činností týkajúcich sa morských palivových hadíc zo spoločnosti ITR SpA na ITR Rubber vlastnila ITR SpA „100 % podiel na základnom imaní“ ITR Rubber. Uvedené rozhodnutie neuvádza nikde judikatúru, podľa ktorej sa možno domnievať, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na dcérsku spoločnosť, v ktorej vlastní 100 % podiel na základnom imaní. Napokon za predpokladu, že by sporné rozhodnutie vychádzalo implicitne z tejto domnienky, išlo by podľa odporkýň v odvolacom konaní o porušenie ich práv na obhajobu, pretože oznámenie o výhradách na túto domnienku jasne neodkazovalo.
- 37 Odporkyne v odvolacom konaní z toho vyvodzujú, že keďže Komisia opomenula posúdiť v spornom rozhodnutí, či ITR SpA a ITR Rubber predstavovali jeden podnik počas krátkeho obdobia, keď boli štruktúrne prepojené, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Parker ITR nemohla byť považovaná za zodpovednú za správanie spoločnosti ITR SpA iba na základe takejto bývalej štruktúrálnej väzby.
- 38 Navyše, v prípade, že sa prvému odvolaciemu dôvodu vyhovie a Súdny dvor rozhodne, že je potrebné vykonať nový výpočet výšky pokuty, odporkyne v odvolacom konaní tvrdia, že keďže Komisia vo svojom odvolaní nenapadla body 139 a 140, 145 a 146, ako aj 253 a 254 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd vyhovel piatemu a šiestemu dôvodu ich žaloby a rozhodol, že výšky pokút, ktoré im boli uložené, boli nesprávne zvýšené z dôvodu, že Parker ITR mala údajne počas obdobia od júna 1999 do septembra 2001 úlohu vodcu na porušení, tieto body sa stali právoplatnými.

Posúdenie Súdny dvorom

- 39 Podľa ustálenej judikatúry právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov a pojem podnik zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť nezávisle od jeho právneho postavenia a spôsobu jeho financovania. Ak takýto hospodársky subjekt porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti za toto porušovanie zodpovedá (pozri najmä rozsudok Versalis/Komisia, C-511/11, EU:C:2013:386, bod 51 a citovanú judikatúru).
- 40 Súdny dvor spresnil, že pokiaľ subjekt, ktorý sa dopustil porušovania predpisov hospodárskej súťaže, je predmetom právnej alebo organizačnej zmeny, táto zmena nemá nevyhnutne za účinok vytvorenie nového podniku, zbaveného zodpovednosti za správanie subjektu – predchodcu, ktoré bolo v rozpore s predpismi hospodárskej súťaže, ak z hospodárskeho hľadiska existuje totožnosť medzi oboma subjektmi. Ak by sa totiž podniky mohli vyhýbať sankciám jednoduchou zmenou totožnosti v dôsledku reštrukturalizácií, prevodov alebo iných právnych alebo organizačných zmien, cieľ potlačenia správania, ktoré sú v rozpore s predpismi hospodárskej súťaže a predchádzania ich obnovovania prostredníctvom odrádzajúcich sankcií by tak bol ohrozený (rozsudok ETI a i., EU:C:2007:775, body 41 a 42, ako aj citovaná judikatúra).
- 41 Súdny dvor už rozhodol, že ak dva subjekty tvoria ten istý hospodársky subjekt, skutočnosť, že subjekt, ktorý sa dopustil porušenia, ešte existuje, sama osebe nebráni tomu, aby bol sankcionovaný subjekt, na ktorý previedol svoje hospodárske činnosti. Takéto uplatnenie sankcie je prípustné najmä vtedy, ak tieto subjekty boli pod kontrolou tej istej osoby a vzhľadom na tesné väzby, ktoré ich spájajú

z hospodárskeho a organizačného hľadiska, uplatňovali v podstate rovnaké obchodné pokyny (rozsudky ETI a i., EU:C:2007:775, body 48 a 49, ako aj citovaná judikatúra a Versalis/Komisia, EU:C:2013:386, bod 52).

42 V prejednávanej veci sa prvý odvolací dôvod týka otázky, či sa v rámci porušenia sankcionovaného sporným rozhodnutím môže zodpovednosť spoločnosti ITR Rubber za obdobie pred 1. januárom 2002 konštatovať na základe zásad, ktoré zakotvuje judikatúra uvedená v bodoch 40 a 41 tohto rozsudku.

43 Podľa Komisie sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že táto inštitúcia uplatnila uvedenú judikatúru v spornom rozhodnutí nesprávne, keďže medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom neexistovali štrukturálne väzby. Pokiaľ ide o samotné odporkyne v odvolacom konaní, zastávajú názor, že Všeobecný súd túto judikatúru uplatnil správne, keďže Komisia opomenula predložiť dôkaz, že medzi dvoma dotknutými subjektmi existujú skutočné väzby.

– O posúdení existencie štrukturálnych väzieb medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom

44 Na úvod treba pripomenúť, že Komisia vytýkala spoločnosti ITR Rubber protiprávne správanie vzťahujúce sa na obdobie od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007, pričom rozlišovala dve rozličné obdobia, a to prvé od 1. apríla 1986 do 31. decembra 2001 a druhé od januára 2002.

45 Pokiaľ ide o obdobie od 1. apríla 1986 do 31. decembra 2001, ako vyplýva z odôvodnení 328 a 370 sporného rozhodnutia, Komisia najprv uviedla, že k 1. januáru 2002 bola ITR SpA zodpovedná za svoje vlastné správanie, ako aj za správanie svojho predchodcu spoločnosti Pirelli Treg SpA, s ktorým sa výlučne a jednoducho zlúčila v decembri 1990. Komisia ďalej konštatovala, že k tomu istému 1. januáru 2002 previedla ITR SpA svoje činnosti v odvetví morských palivových hadíc na svoju dcérsku spoločnosť ITR Rubber, v ktorej vlastnila 100 % podiel na základnom imaní, v rámci vnútornej reorganizácie skupiny. Komisia tiež skonštatovala, že ku dňu tohto prevodu boli ITR SpA a ITR Rubber hospodársky prepojené väzbou materskej spoločnosti k svojej 100 % dcérskej spoločnosti a patrili do toho istého podniku. Komisia vyjadrila názor, že v takomto prípade môže byť v súlade s judikatúrou Súdneho dvora zodpovednosť za prechádzajúce protiprávne správanie prevádzajúceho prevedená na nadobúdateľa, aj keď prevádzajúci z právneho hľadiska existuje aj naďalej.

46 V tomto kontexte treba skonštatovať, že Všeobecný súd tým, že v bode 116 napadnutého rozsudku vylúčil, že zásada hospodárskej kontinuity by sa mohla uplatniť v prípade, keď, tak ako v prejednávanej veci, neexistuje nijaká štrukturálna väzba medzi prevádzajúcim, teda spoločnosťou Saiag SpA, resp. jeho dcérskou spoločnosťou ITR SpA, a nadobúdateľom, identifikovaným ako Parker-Hannifin, vo svojom posúdení zlúčil odlišné transakcie. Všeobecný súd opomenul zohľadniť skutočnosť, že ITR SpA najprv previedla svoje činnosti v odvetví morských palivových hadíc na jednu zo svojich dcérskych spoločností predtým, ako potom túto dcérsku spoločnosť postúpila Parker-Hannifin.

47 Pokiaľ ide o dôvody, ktoré Všeobecný súd viedli k tomu, že sa v rámci svojho odôvodnenia nezaoberal prevodom činností zo spoločnosti ITR SpA na jej dcérsku spoločnosť ITR Rubber, tento súd v bode 115 napadnutého rozsudku uviedol, že táto dcérska spoločnosť v rámci skupiny existovala len sedem mesiacov a že len krátko, a to mesiac, vykonávala činnosti súvisiace s morskými palivovými hadicami, a všeobecnejšie, že bola založená len na účely predaja tretiemu podniku. Všeobecný súd z toho v bode 116 uvedeného rozsudku vyvodil, že za týchto podmienok by mal zodpovedať za porušenie za obdobie pred 1. januárom 2002 bývalý prevádzkovateľ predmetných činností, to znamená ITR SpA a jej materská spoločnosť Saiag SpA.

48 Na účely preskúmania súladu odôvodnenia, ktoré vypracoval Všeobecný súd, je preto potrebné preskúmať, či sú tieto dôvody týkajúce sa dátumu, kedy mali existovať štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, a obdobia, počas ktorého mali tieto väzby medzi nimi existovať, ako

aj cieľa sledovaného prevodom činností, relevantné na účely posúdenia existencie prípadu hospodárskej kontinuity. Takisto treba overiť, či v prejednávanej veci bola Komisia povinná pripísať bývalým prevádzkovateľom zodpovednosť za porušenie, ku ktorému došlo pred uvedeným prevodom.

- 49 Pokiaľ ide v prvom rade o dátum, kedy mali existovať štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, a obdobie, počas ktorého mali tieto väzby medzi nimi existovať, aby mohlo ísť o prípad hospodárskej kontinuity, treba uviesť, že Súdny dvor pripustil existenciu takéhoto prípadu tak v situáciách, keď k prevodu činností došlo počas obdobia porušovania a štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom existovali počas tohto obdobia (rozsudok ETI a i., EU:C:2007:775, body 45 a 50), ako aj v situáciách, keď k uvedenému prevodu došlo po skončení porušenia, keďže štrukturálne väzby medzi dvoma subjektmi existovali k dátumu tohto prevodu (pozri najmä rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 59, 351, 356 a 357). V žiadnom z prípadov Súdny dvor neuviedol, že bolo potrebné, aby tieto väzby pretrvávali až do prijatia rozhodnutia, ktorým sa sankcionuje porušenie.
- 50 Ako uviedol generálny advokát v bode 68 svojich návrhov, treba z toho vyvodiť, že na účely preukázania existencie situácie hospodárskej kontinuity musí byť relevantným dátumom na posúdenie, či ide o prevod aktív v rámci skupiny alebo medzi nezávislými podnikmi, dátum samotného prevodu aktív.
- 51 Hoci je potrebné, aby k tomuto dátumu existovali medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom štrukturálne väzby umožňujúce domnievať sa v súlade so zásadou osobnej zodpovednosti, že dva subjekty tvoria jediný podnik, vzhľadom na účel sledovaný zásadou hospodárskej kontinuity sa však nevyžaduje, aby tieto väzby pretrvávali počas celého zvyšného obdobia porušovania, resp. až do prijatia rozhodnutia, ktorým sa sankcionuje porušenie. Ako totiž bolo pripomenuté v bode 40 tohto rozsudku, uplatnenie tejto zásady má za cieľ predchádzať tomu, aby bol ohrozený potrebný účinok pravidiel hospodárskej súťaže z dôvodu reštrukturalizácií alebo prevodov ovplyvňujúcich dotknuté podniky. K tejto úvahe treba dodať, že zásada právnej istoty vyžaduje, aby pripísanie zodpovednosti nezáviselo od uskutočnenia nepredvídateľnej a neistej udalosti, akou je nová organizačná zmena, o ktorej rozhodli dotknuté podniky.
- 52 Rovnako a z tých istých dôvodov nie je potrebné, aby štrukturálne väzby umožňovali preukázať existenciu situácie hospodárskej kontinuity pretrvávajúcej počas minimálneho obdobia, ktoré však môže byť definované len v jednotlivých prípadoch a retroaktívne.
- 53 Pokiaľ ide v druhom rade, na účely vyvodenia záveru o existencii hospodárskej kontinuity, o zohľadnenie cieľa sledovaného prevodom činností, zásada právnej istoty vedie aj k vylúčeniu okolnosti uvedenej v bode 115 napadnutého rozsudku, že nadobúdateľ bol založený a nadobudol aktíva na účely následného prevodu na nezávislý tretí subjekt, ako irelevantnej. Zohľadnením hospodárskej motivácie pri vytvorení dcérskej spoločnosti ako cieľa prevodu tejto dcérskej spoločnosti na tretí podnik sledovaného viac menej dlhodobu, by sa totiž do vykonávania zásady hospodárskej kontinuity zaviedli subjektívne faktory nezlučiteľné s transparentným a predvídateľným uplatnením tejto zásady.
- 54 Pokiaľ ide v treťom rade o tvrdenie uvedené v bode 116 napadnutého rozsudku, podľa ktorého mala Komisia vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci pripísať bývalým prevádzkovateľom zodpovednosť za porušenie, ku ktorému došlo pred prevodom činností, treba uviesť, že patrí do rámca nesprávneho odôvodnenia, ktorým Všeobecný súd hneď na úvod vylúčil existenciu hospodárskej kontinuity. To však nič nemení na tom, že platí ustálená judikatúra, podľa ktorej ak sa takáto situácia preukáže, skutočnosť, že subjekt, ktorý sa dopustil porušenia, ešte existuje, sama osebe nebráni tomu, aby bol sankcionovaný subjekt, na ktorý previedol svoje hospodárske činnosti (pozri najmä rozsudok Versalis/Komisia, EU:C:2013:386, body 52 až 54).

- 55 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba skonštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bodoch 115 a 116 napadnutého rozsudku bez toho, aby zohľadnil väzby existujúce medzi spoločnosťami ITR SpA a ITR Rubber k dátumu prevodu činností, ku ktorému došlo medzi týmito dvoma subjektmi, rozhodol, že situácia hospodárskej kontinuity je v prejednávanej veci vylúčená z dôvodu chýbajúcich štrukturálnych väzieb medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, ktorí boli identifikovaní ako Saiag SpA, resp. ITR SpA a Parker-Hannifin.
- 56 Takéto pochybenie by však mohlo byť neúčinné v prípade, ak by sa mala situácia hospodárskej kontinuity v každom prípade vylúčiť z dôvodu chýbajúcich skutočných väzieb medzi spoločnosťami ITR SpA a ITR Rubber. Práve z tohto pohľadu treba analyzovať tvrdenie odporčyň v odvolacom konaní, podľa ktorého Všeobecný súd správne vylúčil existenciu situácie hospodárskej kontinuity, keďže Komisia v spornom rozhodnutí opomenula overiť, či ITR Rubber bola naozaj ovládaná spoločnosťou ITR SpA.
- O posúdení existencie skutočných väzieb medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom
- 57 V tejto súvislosti treba uviesť, že Komisia v odôvodnení 370 uvedeného rozhodnutia výslovne konštatuje, že ku dňu prevodu činností medzi týmito dvoma spoločnosťami boli tieto spoločnosti hospodársky prepojené väzbou materskej spoločnosti k 100 % dcérskej spoločnosti a patrili do toho istého podniku.
- 58 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že v osobitnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní celé alebo takmer celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže, existuje vyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej táto materská spoločnosť skutočne uplatňuje rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť. Na to, aby sa uvedená domnienka považovala za splnenú, v takej situácii stačí, aby Komisia preukázala, že celé alebo takmer celé základné imanie dcérskej spoločnosti vlastní jej materská spoločnosť (pozri najmä rozsudky Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 60; Eni/Komisia, C-508/11 P, EU:C:2013:289, bod 47 a citovanú judikatúru, ako aj Schindler Holding a i./Komisia, C-501/11 P, EU:C:2013:522, body 105 až 111).
- 59 Odporčyne v odvolacom konaní nemôžu tvrdiť, že v spornom rozhodnutí sa táto judikatúra vôbec nespomína, keďže sa na ňu výslovne odkazuje v odôvodnení 325 uvedeného rozhodnutia. V štádiu odvolania sa nemôžu odvolávať ani na porušenie svojich práv na obhajobu založenom na tom, že o tejto domnienke sa počas správneho konania nerokovalo. Vzhľadom na to, že sa nemôžu odvolávať na takéto porušenie vo svojom návrhu na začatie konania pred Všeobecným súdom, keďže môžu len spochybníť dôvodnosť uplatnenia uvedenej domnienky v ich prípade, pričom takéto tvrdenie musí byť v každom prípade zamietnuté ako neprípustné, pretože ide o nové tvrdenie (pozri najmä rozsudok Gascogne Sack Deutschland, C-40/12 P, EU:C:2013:768, body 51 a 52).
- 60 V rozsahu, v akom odporčyne v odvolacom konaní tvrdia, že v rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775, body 50 a 51) Súdny dvor tým, že zaznamenal existenciu štrukturálnej väzby medzi dvoma predmetnými subjektmi, teda že boli vlastnené tým istým verejným orgánom, však vnútroštátnemu súdu zveril starostlivosť overiť, či tieto subjekty boli „pod správou“ uvedeného orgánu, stačí uviesť, že je bežné, že v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania, keď posúdenie skutkového stavu prináleží vnútroštátnemu súdu, Súdny dvor tomuto vnútroštátnemu súdu zverí zodpovednosť za overenie vzťahov, ktoré medzi sebou udržiavajú subjekty, o ktoré išlo v tejto veci, z ktorých dva boli verejnými subjektmi.

- 61 V prejednávacom prípade naproti tomu ide len o dve obchodné spoločnosti, z ktorých jedna vlastní celé základné imanie druhej, teda o situáciu zodpovedajúcu prípadu, o ktorý ide v rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia (EU:C:2009:536). Na rozdiel od názoru, ktorý zastávajú odporkyne v odvolacom konaní, teda Komisia bola oprávnená opierať sa o domnienku uplatňovania rozhodujúceho vplyvu materskej spoločnosti ITR SpA na obchodnú politiku svojej dcérskej spoločnosti ITR Rubber.
- 62 V každom prípade treba zdôrazniť, že uvedená domnienka uplatňovania rozhodujúceho vplyvu je vyvrátiteľná a je možné ju vyvrátiť predložením dostatočných dôkazov, ktoré preukazujú, že dcérska spoločnosť sa na trhu správa nezávisle. V tejto súvislosti dotknutým subjektom prináleží predložiť akýkoľvek dôkaz týkajúci sa ekonomických, organizačných a právnych vzťahov, ktoré spájajú dotknutú dcérsku spoločnosť s jej materskou spoločnosťou, teda dôkaz, o ktorom si tieto subjekty myslia, že môže preukázať, že dcérska spoločnosť a materská spoločnosť nepredstavujú jeden hospodársky subjekt, ale že dcérska spoločnosť sa na trhu správa samostatne (pozri najmä rozsudok Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 56, 58 a 65, ako aj citovanú judikatúru).
- 63 V prejednávacom prípade zo spisu predloženého Súdneho dvoru vyplýva, že odporkyne v odvolacom konaní vo svojom návrhu na začatie konania pred Všeobecným súdom tvrdia, že ekonomické, organizačné a právne vzťahy, ktoré spájali ITR SpA a ITR Rubber počas obdobia od založenia tejto poslednej uvedenej spoločnosti 27. júna 2001 do jej prevedenia na Parker-Hannifin 31. januára 2002, neumožňovali spoločnosti ITR SpA uplatňovať rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť. V tejto súvislosti uvádzajú, že ITR Rubber od svojho založenia až do 1. januára 2002 nevykonávala nijakú hospodársku činnosť. Od uzavretia zmluvy 5. decembra 2001 medzi spoločnosťami ITR SpA a Parker-Hannifin o prevode a nadobudnutí spoločnosti ITR Rubber sa vzťahy medzi ITR SpA a ITR Rubber riadili touto zmluvou, ktorá bola predložená Všeobecnému súdu, ktorej ustanovenia mali zabrániť spoločnosti ITR SpA vo výkone akéhokoľvek vplyvu na ITR Rubber. Komisia však tieto tvrdenia spochybnila.
- 64 Všeobecný súd vylúčil existenciu situácie hospodárskej kontinuity, pričom nepreskúmal tvrdenia ani dôkazy, ktoré predložili Parker ITR a Parker-Hannifin, a ani námietky Komisie.
- 65 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na účely overenia, či Komisia správne uplatnila zásadu hospodárskej kontinuity, opomenul preskúmať dôkazy, ktoré mu predložili účastníci konania, pokiaľ ide o existenciu alebo chýbanie skutočných väzieb vo forme rozhodujúceho vplyvu spoločnosti ITR SpA na ITR Rubber.
- 66 Z toho vyplýva, že prvému odvolaciemu dôvodu treba vyhovieť a napadnutý rozsudok musí byť zrušený v rozsahu, v akom Všeobecný súd z dôvodov uvedených v bodoch 115 a 116 tohto rozsudku rozhodol, že spoločnosti Parker ITR nemôže byť priznaná zodpovednosť za obdobie porušovania pred 1. januárom 2002.
- 67 Na účely koherencie a v záujme právnej istoty treba spresniť, že na rozdiel od toho, čo tvrdia odporkyne v odvolacom konaní, napadnutý rozsudok musí byť v dôsledku toho a bez akéhokoľvek vecného preskúmania zrušený aj v rozsahu v akom Všeobecný súd v bodoch 139 a 140, 145 a 146, ako aj 253 a 254 tohto rozsudku zrušil zvýšenie pokuty uloženej v spornom rozhodnutí z dôvodu úlohy vodcu, ktorú mala Parker ITR v rámci kartelu počas obdobia od júna 1999 do septembra 2001.

O druhom odvolacom dôvode založenom na tom, že Všeobecný súd rozhodol ultra petita a porušil zásadu zákazu diskriminácie

Argumentácia účastníkov konania

- 68 Komisia tvrdí, že Všeobecný súd tým, že znížil o 100 000 eur výšku sumy na sumu, v súvislosti s ktorou musí byť spoločnosti Parker-Hannifin ako materskej spoločnosti priznaná solidárna zodpovednosť za zaplatenie pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR, rozhodol *ultra petita*. Parker-Hannifin totiž nespochybnila ani skutočnú dĺžku svojej účasti na porušení, čo Všeobecný súd napokon potvrdil v bodoch 129 a 256 svojho rozsudku, ani faktor spojený s dĺžkou trvania uplatnený pri výpočte sumy pokuty Komisiou.
- 69 Komisia poznamenáva, že odôvodnenie poskytnuté v bode 257 napadnutého rozsudku na účely tohto zníženia, podľa ktorého „solidárna zodpovednosť spoločnosti Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002“, je irelevantné, pretože v spornom rozhodnutí nebola konštatovaná zodpovednosť spoločnosti Parker-Hannifin za predmetné obdobie.
- 70 Aj keď Všeobecný súd chcel odkázať na okolnosť, že dĺžka trvania účasti Parker ITR na porušení, tak ako je konštatovaná v napadnutom rozsudku, bola o mesiac dlhšia ako účasť spoločnosti Parker-Hannifin, Komisia tvrdí, že táto okolnosť nemôže odôvodniť zníženie. Vzhľadom na metódu zaokrúhľovania uvedenú v bode 24 druhej vete usmernení z roku 2006, ktoré sa uplatnili na všetkých adresátoch sporného rozhodnutia a na ktoré odkazuje Všeobecný súd v napadnutom rozsudku, rozdiel jedného mesiaca v dĺžke trvania porušenia nemôže byť zohľadnený na účely vymedzenia základnej výšky pokuty. Všeobecný súd teda znížením z takéhoto dôvodu porušil zásadu zákazu diskriminácie.
- 71 Podľa Komisie mal Všeobecný súd prinajmenšom uviesť dôvody, pre ktoré sa od tejto metódy odchytil.
- 72 Na úvod odporkyne v odvolacom konaní tvrdia, že keďže napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci konania, ktoré sa týkalo len ich samotných, Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci nebol viazaný metódou výpočtu pokuty používanou Komisiou.
- 73 Všeobecný súd znížením časti pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR, za ktorú je Parker-Hannifin solidárne zodpovedná, správne zohľadnil skutočnosť, že účasť tejto poslednej uvedenej spoločnosti, ako materskej spoločnosti spoločnosti Parker ITR, na porušení bola kratšia o mesiac ako priama účasť jej dcérskej spoločnosti. Akýkoľvek iný prístup by bol diskrimináciou spoločnosti Parker-Hannifin.

Posúdenie Súdny dvorom

- 74 Pokiaľ ide o súdne preskúmanie rozhodnutí Komisie, ktorými sa ukladá pokuta za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, preskúmanie zákonnosti je doplnené neobmedzenou súdnou právomocou, ktorá je priznaná súdu Únie článkom 31 nariadenia č. 1/2003. Táto právomoc oprávňuje súd, aby nad rámec jednoduchého preskúmania zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušil, znížil alebo zvýšil uloženú pokutu alebo penále (pozri najmä rozsudok KME Germany a i./Komisia, C-389/10 P, EU:C:2011:816, bod 130, ako aj citovanú judikatúru).
- 75 Na splnenie požiadaviek neobmedzenej právomoci pri preskúmaní v zmysle článku 47 Charty základných práv Európskej únie, pokiaľ ide o pokutu, je súd Únie povinný pri výkone právomocí stanovených v článkoch 261 ZFEÚ a 263 ZFEÚ preskúmať každú výhradu právnej alebo skutkovej povahy, ktorá má preukázať, že výška pokuty nie je primeraná závažnosti a obdobiu trvania porušenia (rozsudok Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 200).

- 76 Výkon tejto neobmedzenej súdnej právomoci však neznamená preskúmanie *ex offico* a konanie je kontradiktórne. V zásade žalobcovi prináleží, aby uviedol žalobné dôvody proti napadnutému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov (pozri najmä rozsudok Telefónica a Telefónica de España/Komisia, EU:C:2014:2062, bod 213, ako aj citovanú judikatúru).
- 77 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bode 114 svojich návrhov, Všeobecný súd je v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci viazaný určitými povinnosťami. Patrí medzi ne povinnosť odôvodnenia, ktorú má tento súd v zmysle článku 36 Štatútu Súdneho dvora, ktorý je uplatniteľný na Všeobecný súd na základe článku 53 prvého odseku toho istého štatútu, ako aj zásada rovnosti zaobchádzania. Výkon neobmedzenej právomoci totiž nemôže pri stanovení výšky pokút, ktoré sú im uložené, viesť k diskriminácii medzi podnikmi, ktoré sa zúčastnili na porušení pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudok Sarrió/Komisia, C-291/98 P, EU:C:2000:631, bod 97).
- 78 V prejednávanom prípade Komisia v spornom rozhodnutí skonštatovala, že Parker ITR sa zúčastnila na karteli v období od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007 a Parker Hannifin v období od 31. januára 2002 do 2. mája 2007. Z tohto dôvodu uložila spoločnosti Parker ITR pokutu vo výške 25 610 000 eur, pričom spresnila, že vo vzťahu k tejto sume je Parker-Hannifin spoločne a nerozdielne zodpovedná do výšky 8 320 000 eur. Ako vyplýva najmä z bodu 448 sporného rozhodnutia, skutočnosť, že solidárna zodpovednosť bola spoločnosti Parker-Hannifin priznaná len vo vzťahu k časti celkovej pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR, sa vysvetľuje najmä uplatnením násobiteľa rovnajúceho sa počtu rokov účasti na porušení v súlade s bodom 24 prvou vetou usmernení z roku 2006, ktorý sa v prípade dvoch spoločností odlišuje.
- 79 Vo svojom návrhu na začatie konania Parker ITR a Parker Hannifin spochybnili dĺžku trvania porušenia, ktorá bolo v ich prípade v spornom rozhodnutí konštatovaná, a z tohto dôvodu požiadali Všeobecný súd o zníženie výšky pokuty, ktorá im bola v tomto rozhodnutí uložená.
- 80 Všeobecný súd v rámci preskúmania žalobných dôvodov a dôkazov, ktoré predložili Parker ITR a Parker-Hannifin, najprv rozhodol, že Parker ITR nie je možné priznať žiadne porušenie za obdobie pred 1. januárom 2002. V dôsledku toho sa takisto zrušuje zvýšenie pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR a Parker-Hannifin z dôvodu úlohy vodcu, ktorú mala Parker ITR v rámci kartelu v období od júna 1999 do septembra 2001, uplatnené v spornom rozhodnutí.
- 81 Všeobecný súd ďalej v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci znížil výšku pokuty uloženú spoločnosti Parker ITR na 6 400 000 eur, teda na sumu, ktorej primeranosť Komisia nespochybňuje.
- 82 V tomto štádiu teda Všeobecnému súdu prináleží, aby v súlade s návrhmi spoločnosti Parker-Hannifin prepočítal, do akej výšky má byť táto spoločnosť považovaná za spoločne a nerozdielne zodpovednú vo vzťahu k novej výške pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR.
- 83 V tejto súvislosti sa Všeobecný súd v bode 257 napadnutého rozsudku opiera o okolnosť, ktorá nebola spochybnená v žalobe, o ktorej rozhoduje, a ktorá bola potvrdená v napadnutom rozsudku, že voči spoločnosti Parker-Hannifin ako materskej spoločnosti nemôže byť vyvedená zodpovednosť za porušenie za obdobie od 1. do 31. januára 2002. V tomto rozsahu a na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, sa Všeobecnému súdu nemôže vytýkať, že rozhodol *ultra petita*.
- 84 V každom prípade treba uviesť, že Všeobecný súd stanovil sumu 6 300 000 eur ako sumu, vo výške ktorej má byť Parker-Hannifin spoločne a nerozdielne zodpovedná za pokutu uloženú spoločnosti Parker ITR, bez toho, aby odkázal na akúkoľvek inú skutočnosť, ktorá by mohla slúžiť na jej odôvodnenie.

- 85 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd opomenul uviesť skutočnosti potrebné jednak na to, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi, pre ktoré stanovil pokutu pripísateľnú spoločnosti Parker-Hannifin v takejto výške, a jednak na to, aby Súdny dvor mohol uskutočniť preskúmanie zákonnosti vykonaného zníženia, najmä vzhľadom na dodržanie zásady rovnosti zaobchádzania, na ktorú sa odvoláva Komisia.
- 86 Treba preto vyhovieť druhému odvolaciemu dôvodu uvádzanému Komisiou na podporu jej odvolania v rozsahu, v akom sa zakladá na porušení povinnosti odôvodnenia.
- 87 V dôsledku toho treba napadnutý rozsudok zrušiť v rozsahu, v akom Všeobecný súd v bode 257 tohto rozsudku bez akéhokoľvek odôvodnenia znížil o 100 000 eur výšku sumy na sumu, v súvislosti s ktorou mala byť spoločnosti Parker-Hannifin ako materskej spoločnosti priznaná solidárna zodpovednosť za zaplatenie pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR.

O argumentácii odporkýň v odvolacom konaní založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003

Argumentácia účastníkov konania

- 88 Vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporkyne v odvolacom konaní tvrdia, že v prípade, že by sa vyhovel prvému odvolaciemu dôvodu, časť pokuty, za ktorú by Parker ITR mohla byť považovaná za jedinú zodpovednú nemôže v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 prekročiť 10 % obratu, ktorý dosiahla v priebehu obchodného roka predchádzajúceho prijatiu sporného rozhodnutia.
- 89 V tejto súvislosti pripomínajú, že až do 31. januára 2002 boli Parker ITR a Parker-Hannifin dvoma odlišnými podnikmi. Práve to je dôvod, pre ktorý na Všeobecnom súde v rámci svojho ôsmeho žalobného dôvodu tvrdili, že na účely určenia hornej hranice 10 % uplatniteľnej na sumu pokuty, za ktorú je Parker ITR považovaná za jedinú zodpovednú za obdobie do 31. januára 2002, sa mal zohľadniť na rozdiel od toho, čo urobila Komisia v spornom rozhodnutí, iba obrat, ktorý dosiahla Parker ITR v roku 2008, a nie konsolidovaný obrat skupiny Parker-Hannifin dosiahnutý v tom istom roku. Odporkyne v odvolacom konaní dodávajú, že práve v tomto zmysle sa vyjadril generálny advokát Wathelet vo svojich návrhoch vo veci YKK a i./Komisia (C-408/12 P, EU:C:2014:66, body 96 až 145).
- 90 Na pojednávaní Komisia tvrdila, že táto argumentácia sa musí zamietnuť ako neprípustná z dôvodu, že nebola predložená v rámci vzájomného odvolania. Odporkyne v odvolacom konaní odpovedali, že Všeobecný súd sa nevyjadril k tejto otázke v napadnutom rozsudku.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 91 V súlade s článkom 172 rokovacieho poriadku, ktorý nadobudol účinnosť 1. novembra 2012, každý účastník konania v predmetnej veci pred Všeobecným súdom, ktorý má oprávnený záujem na vyhovení odvolaniu alebo na jeho zamietnutí, môže podať svoje vyjadrenie k odvolaniu v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia. V článku 176 ods. 1 tohto poriadku sa okrem toho stanovuje, že účastníci konania uvedení v článku 172 tohto poriadku môžu podať vzájomné odvolanie v rovnakej lehote, ako je stanovená na predloženie vyjadrenia k odvolaniu. Na tieto účely sa v článku 176 ods. 2 uvedeného poriadku stanovuje, že vzájomné odvolanie sa musí predložiť prostredníctvom samostatného podania, oddeleného od vyjadrenia k odvolaniu.
- 92 S cieľom určiť, či toto posledné uvedené ustanovenie je uplatniteľné v tomto kontexte, treba najprv zistiť, či Všeobecný súd v napadnutom rozsudku skúmal a rozhodol o právnej otázke vznesenej zo strany spoločností Parker ITR a Parker-Hannifin.

- 93 V tejto súvislosti treba uviesť, že v bode 227 uvedeného rozsudku Všeobecný súd najprv odkázal na svoj rozsudok Tokai Carbon a i./Komisia (EU:T:2005:220). Treba poznamenať, že o tento istý rozsudok sa tento súd opieral pri rozhodovaní o podobnej právnej otázke v rozsudku YKK a i./Komisia (T-448/07, EU:T:2012:322, bod 193), ktorý bol predmetom odvolacieho konania, na ktoré odkázali odporkyne v odvolacom konaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu.
- 94 V bode 228 napadnutého rozsudku Všeobecný súd ďalej rozhodol, že ôsmy odvolací dôvod je nedôvodný, pokiaľ ide o obdobie porušenia po 1. januári 2002, čo zahŕňa obdobie od 1. do 31. januára 2002, počas ktorého ITR Rubber ešte nepatrila do skupiny Parker-Hannifin.
- 95 Posúdenie vykonané Všeobecným súdom sa odráža v metóde výpočtu, ktorú použil na prepočítanie sumy pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR, ako aj v bode 3 výroku napadnutého rozsudku, kde nerozlišoval medzi obdobím od 1. do 31. januára 2002 a obdobím po tomto dátume.
- 96 Preto treba konštatovať, že Všeobecný súd riadne preskúmal a rozhodol v rámci ôsmeho žalobného dôvodu právnu otázku vznesenú spoločnosťami Parker ITR a Parker-Hannifin a ich argumentáciu zamietol.
- 97 Za týchto podmienok, keďže odporkyne v odvolacom konaní nepodali, tak ako to vyžaduje článok 176 ods. 2 rokovacieho poriadku, vzájomné odvolanie samostatným podaním, odlišným od ich vyjadrenia k žalobe, proti posúdeniu vykonanému Všeobecným súdom vo vzťahu k ôsmemu žalobnému dôvodu, ich argumentácia týkajúca sa uplatnenia článku 23 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 sa musí zamietnuť ako neprípustná.
- 98 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy a najmä vzhľadom na body 55, 66, 67 a 87 tohto rozsudku musia byť zrušené body 1 až 3 výroku napadnutého rozsudku.

O žalobe pred Všeobecným súdom

- 99 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď sám vydať konečný rozsudok vo veci samej, ak to stav konania dovoľuje, alebo vrátiť vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.
- 100 V predmetnom prípade dospel Súdny dvor k záveru, že spor nie je v takom stave, že by v ňom mohol rozhodnúť, keďže na posúdenie toho, či Komisia mohla dôvodne uplatniť v spornom rozhodnutí zásadu hospodárskej kontinuity voči odporkyňiam v odvolacom konaní, treba najprv preskúmať, či skutočnosti, ktoré posledné uvedené subjekty uviedli vo svojej žalobe na Všeobecnom súde, boli dostatočné na vyvrátenie domnienky, podľa ktorej ITR SpA ako materská spoločnosť vlastniaca 100 % základného imania spoločnosti ITR Rubber mala rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti.
- 101 V dôsledku toho treba vrátiť vec Všeobecnému súdu, aby tento rozhodol vo veci samej.

O trovách

- 102 Vzhľadom na to, že vec musí byť vrátená Všeobecnému súdu, o trovách odvolacieho konania sa rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Body 1 až 3 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Parker ITR a Parker-Hannifin/Komisia (T-146/09, EU:T:2013:258) sa zrušujú.**

2. **Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie, aby rozhodol o dôvodnosti žaloby.**
3. **O trovách konania sa rozhodne neskôr.**

Podpisy